

Rond hem kozen de zes mannen in de donkere gang hun posities. De horloges waren gesynchroniseerd. Tien seconden nadat hij de knop indrukte, zou de micro-explosie de deur van het gelijkvloers appartement uit de hengsels lichten. Daarna nam het team in enkele seconden de kamers in. Deze actie hadden ze de voorbije drie uur geoefend. De bende hackers zou op minder dan dertig seconden uitgeschakeld worden. Het protocol schreef voor dat de leider van het eliteteam als laatste door de deur ging. Hij ging echter elke keer als eerste naar binnen. Fuck de regels, zijn team was belangrijker dan zijn eigen vel.

'Nu!' fluisterde hij in de microfoon. Hij drukte op de ontsteking. De mannen trokken de balaclava mutsen voor hun gelaat en telden in stilte af.

Tien, negen, acht. Knielend legde hij het rechthoekige schild schuin over z'n hoofd, zodat de schokgolf van de ontploffing er over zou glijden.

Zeven, zes, vijf. Iedereen hield de adem in. Deze interventie-unit was beter op elkaar ingespeeld dan FC Barcelona, daar verwedde hij zijn huid op. Voor de meesten van hen ging de onderlinge band even diep als de liefde voor partner of kinderen, of dieper, in zijn geval.

Vier, drie, twee...

De knal zoog alle zuurstof uit de inkomhal. De scharnieren desintegreerden dankzij de gedoseerde chemische springstof. Met een daverende klap belandde de deur tegen de stenen vloer. Flashgranaten volgden. Wie niet uit mond en neus bloedde, was in ieder geval door het witte licht en de supersonische knal het noorden kwijt. De geoefende interventie-eenheid wist echter wat te verwachten en stond op.

Een wolk stof en rook spoot uit de deuropening, maar die negeerde hij en stapte het appartement in. Gezwaai met wapens was niet nodig, dat zag hij meteen, dus hield hij de P90 mitrailleur op de rug. De flinke dosis *shock and awe* was genoeg. Op de grond lagen drie verbijsterde jongens, die van hem weggropen, en een meisje, dat hem met grote ogen aankeek. Een druppel bloed droop uit haar neusgat. Deze kinderen waren het doelwit, HackersForHonesty, een verbond van computernerds met een geweten. In de spirit van een jonge Assange waren deze jongeren overtuigd dat ze de wereld konden veranderen. Ze hadden vannacht een cyberaanval ingezet op de website van het Belgisch bedrijf TopBrand. Voor de Staatsveiligheid was dat blijkbaar reden genoeg geweest om de commissaris uit diens bed te lichten, dus wellicht had iemand bij TopBrand aan wat touwtjes getrokken. Commissaris Moer had vervolgens in het midden van de nacht Adam Vermaut verwittigd, de kabinetschef van de burgemeester, die SITA gealarmeerd had. Hooggeplaatste personen hadden beslist dat dit iets was voor het SITA-interventieteam, om één of andere reden.

Wat telde, was dat de kranten vol zouden staan met deze prestatie, met zijn foto en naam, net op het moment dat op het hoogste niveau beslist werd over de opvolging van commissaris Hans Moer.

Lüger bracht twee hackers naar beneden, die gedwee de agent door de lange hal naar de straat volgden. In het spoor van zijn maat greep hij met een stevige hand de bovenarm van de twee andere hackers. Het meisje snikte, links van hem. Ze was ongeveer half zo groot als hem en hing als een pop in z'n vuist, maar in haar gefluister hoorde hij iets rauw, ze speelde komedie, haar ogen flitsten van links naar rechts, alsof ze een uitweg zocht. Op een meter van de voordeur haalde zij diep adem, zij was van plan om iets te roepen. Op precies het juiste moment liet hij haar los en gaf hij haar een harde tik tegen het achterhoofd. Geschrokken kromp de jonge vrouw in elkaar. Betrapt! Dat had hij juist geraden.

De zwarte, anonieme bestelwagen van de politie stond geparkeerd onder een straatlantaarn. Er vlak achter stond de zwarte Skoda SUV. De bakstenen rijtjeshuizen rondom hen waren gehuld in duisternis. Op dit uur was de lange straat verlaten. De hackers hadden beslist de juiste wijk gekozen om onder te duiken, hier woonden tientallen families met evenveel verschillende religies en talen en huidskleuren. Er was weinig sociale controle en wanneer een combi door deze straat reed, bestond eerder de kans dat een ruit sneuvelde, omdat een baksteen naar het voertuig gesmeten werd.

Een journalist had onlangs uitgerekend dat een interventie door SITA ruwweg een kwart miljoen euro kostte. Waarom hadden burgemeester, kabinetschef en commissaris hen vannacht ingezet tegen een stel jonge hackers? Dat leek op verkwisting. Anderzijds ondersteunde deze succesvolle operatie zijn kandidatuur om Hans Moer op te volgen. Dat was belangrijk, op enkele maanden van het pensioen van de commissaris. Dat de bewoners van deze stad bij het ontbijt in hun online kranten over deze actie zouden lezen was mooi meegenomen. Alle Antwerpenaren voelden zich veiliger, dankzij deze actie, dankzij SITA. Het Wonder van Brusselmans lag enkele maanden in het verleden, toen Antwerpen verkozen was tot veiligste stad van Europa. Zodra hij de volgende commissaris was, vestigde hij in deze straat een politiekantoor, misschien zelfs in dit gebouw. Dan was het tenminste niet langer eigendom van een huisjesmelker.

Zodra de dubbele achterdeur van de bestelwagen sloot, klonk de hoge meisjesstem, verrassend rustig. 'Heren flikken, luisteren jullie?'

Terwijl ze het nutteloze geroep aanhoorden, keek hij Lüger onbewogen aan. 'Wij leggen het kapitalistische complot bloot, heren,' riep ze zo luid mogelijk. 'Vandaag gaan de respectloze profiteurs van TopBrand er aan, morgen viseren wij een ander bedrijf. Wij zijn de revolutie, samen met Anonymous en Wikileaks. Wij zijn de revolutie.'

Genoeg gezeverd. Hij deed teken met de wijsvinger naar Lüger om te vertrekken, de vaste chauffeur van het team. De breedgeschouderde man was een ex-rallypiloot. Lüger stapte achter het stuur van de bestelwagen en reed weg.

Zelf gleed hij achter het stuur van de Skoda. Ze hadden gekozen voor dit type voertuig, omdat de meeste wagens te smal waren, dan raakten hun brede schouders elkaar de hele tijd. Lüger werkte behoorlijk fanatiek aan z'n postuur.

Tijdens de opdrachten spraken de teamleden elkaar aan met de naam van hun geliefkoosde vuurwapen. Slechts enkelen binnen politie en stadsbestuur kenden hun echte namen. Voor de media en voor alle collega's waren zij Lüger en Uzi, Colt en Magnum, Smith en Wesson.

De naïviteit van de jonge vrouw prikkelde hem. Revolutie, werkelijk? In dit land? Dat kind wist niet waar ze het over had. Hier was het sinds de aanslagen op de luchthaven van Zaventem relatief kalm gebleven. Wat stak was dat commissaris Hans Moer haar straks vaderlijk zou toespreken. Indien zij minderjarig was, kwam ze er met een verwittiging vanaf. Het was hoog tijd om komaf te maken met die onzin. Het was tijd voor een nieuwe commissaris, met een strak en streng beleid. In de storm die de stad naderde, bleef slechts één geschikte kandidaat over om de straten te bewaken. Die kandidaat was een krijger van vele oorlogen, het was de ex-para met een perfecte staat van dienst. Hijzelf.